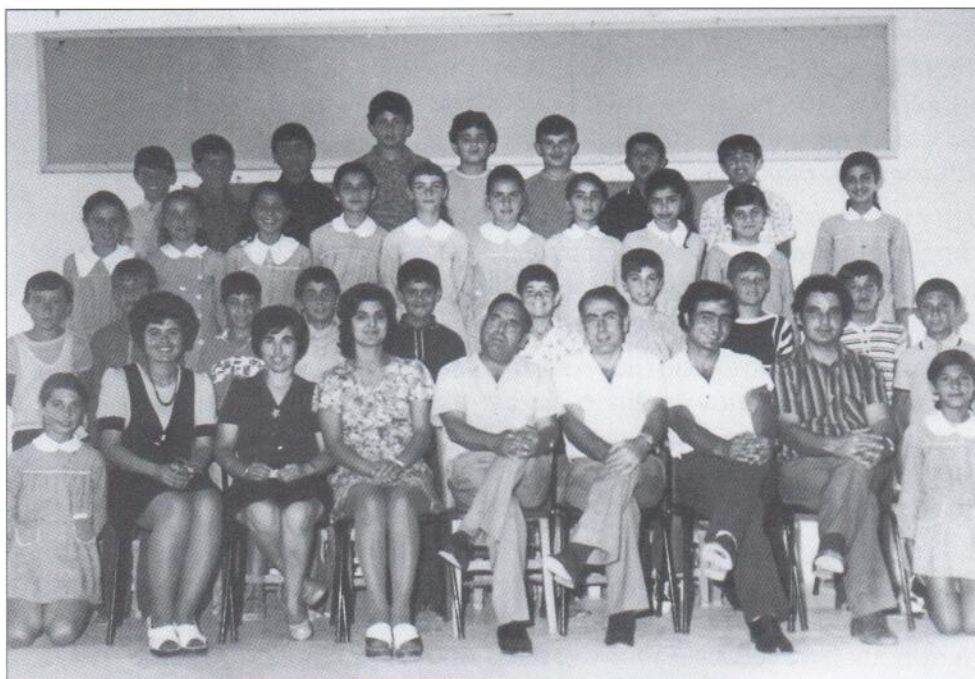

21. Στέλιος Σαββίδης 1947-1949
22. Δημήτριος Χαβάς 1949-1950
23. Ζαχαρίας Κωνσταντινίδης 1951-1955
24. Πολύβιος Μυλωνάς 1955-1960
25. Χάρης Παπαβασιλείου 1960-1961
26. Θράσος Αναστασίου 1961-1963
27. Νίκος Γιωργούδης 1963-1964
28. Γεώργιος Συλλούρης 1965-1974

Στην τελευταία μας δεκαετία στο χωριό με το φίλο Πρόεδρο Χαράλαμπο Αποστόλου, διεκδικήσαμε επίμονα και πετύχαμε το κτίσιμο του νέου σύγχρονου, διώροφου σχολικού κτιρίου, που στο σχεδιασμό του συγχώνευσε, όπως εμείς έντονα ζητούσαμε, και τις δύο αίθουσες και το γραφείο του υφιστάμενου ως τότε κτιρίου. Ήταν ένα σύγχρονο σχολείο, με όλες τις απαιτούμενες εγκαταστάσεις και εξοπλισμό. Το κλειδώσαμε στο τέλος του Ιούνη του 1974 και το ανοίξαμε πολύ νωρίτερα

Οι τελευταίοι τελειόφοιτοι του 1973-1974:

Προσωπικό: Προκόπα Παπαμιχαήλ, Χριστίνα Κουλία, Σωτηρούλα Βαρδάκη, Γεώργιος Συλλούρης, Αδάμος Παπαδόπουλος, Μάμας Μιχαήλ, Γεώργιος Γεωργίου.

από την καθιερωμένη ημερομηνία... Στα μέσα Αυγούστου χρησιμοποιήθηκε ως καταφύγιο των πρώτων προσφύγων και ως αποθήκη τροφίμων – κυρίως σάκκους από αλεύρι – που δίναμε σε όλες τις γυναίκες του χωριού, για να φτιάξουν ψωμί για τις χιλιάδες των εκτοπισμένων, που κατάφθαναν από τα βόρεια, ξεριζωμένοι ταλαίπωροι κι' απελπισμένοι αναζητώντας ασφαλές καταφύγιο και τροφή. Τους προσφέραμε ότι μπορούσαμε ώσπου στο τέλος του μήνα ακολουθήσαμε και μεις το δρόμο της φυγής. Έτσι εγκαταλείψαμε το σχολείο, το στολίδι της Κοινότητας, το καμάρι του χωριού μας. Σήμερα φοιτούν σ' αυτό 91 τουρκάκια από την Αμάσεια και τα Άδανα της Ανατολίας... Ως τότε; Γιατί;

Ελπίδα για το γυρισμό, αποτελεί η ζωντανή επιθυμία της ατέλειωτης στρατιάς των μαθητών και των αποφοίτων αυτού του σχολείου, καθώς και των απογόνων τους.

Διασκορπίστηκαν σε διάφορα μέρη και στέρνωσαν σε ξένη γη... Έγιναν επιστήμονες – γιατροί και δικηγόροι, εκπαιδευτικοί και πολιτικοί, δημόσιοι υπάλληλοι και έμποροι, ελεύθεροι επαγγελματίες, εργολάβοι και απλοί εργαζόμενοι, πατέρες και παππούδες, μάνες και γιαγιάδες, που όλοι μαζί συντηρούν τη μνήμη και μεταδίδουν ως ιερή παρακαταθήκη τη νοσταλγία και τον πόθο της επιστροφής.

Η προσφυγοποίηση του κόσμου μας από το τέλος του Αυγούστου 1974, όπως αναφέρεται λεπτομερώς σε άλλες σελίδες, τον ανάγκασε να διαμένει στα περιβόλια, στα αυτοκίνητα, μερικοί στα λιγοστά φιλόξενα και φιλικά σπίτια των μόνιμων κατοίκων των Βρυσούλων, που δεν ξεπερνούσαν τότε τις είκοσι οικογένειες.

Ο μεγάλος όγκος των προσφύγων μας, 1300 περίπου άτομα, εγκαταστάθηκε στους χώρους του Συσκευαστηρίου Γεωργικών Προϊόντων της Συνεργατικής. Ήταν βλέπετε τεράστιο για να χωρέσει εκεί μέσα τόσος κόσμος. Η υπόλοιπη Κύπρος στην αρχή μας θεωρούσε εγκλωβισμένους.

Μπήκαμε για καλά στο Σεπτέμβρη και στις ελεύθερες περιοχές άρχισε η λειτουργία των σχολείων. Εδώ ήταν μαζεμένα εκατοντάδες παιδιών και οι γονείς τους άρχισαν να ανησυχούν. Αρκετοί έφυγαν για άλλους τόπους αναζητώντας κάτι καλύτερο. Έπρεπε λοιπόν να γίνει κάτι... Είμαστε μόνο τρεις δάσκαλοι – εγώ, ο αδελφός μου και η σύζυγός του Αγγελική, επίσης δασκάλα.

Οι Τούρκοι δεν είχαν ακόμα σταθεροποιήσει τις θέσεις τους. Κατέλαβαν το χωριό αλλά αποσύρονταν ύστερα από ξαφνικές περιπολίες και κάποτε ενέδρες. Συνέλαβαν και μερικούς συγχωριανούς μας, που δοκίμαζαν να πάνε στα σπίτια τους, για να πάρουν διάφορα δικά τους αναγκαία πράγματα που χρειάζονταν στην προσφυγιά. Το ίδιο ακριβώς κάναμε και μεις για το Σχολείο... Με κίνδυνο της ζωής μας οργανώσαμε μια ομάδα εθελοντών, μπήκαμε μπροστά ένα πρωινό με το δικό μας αυτοκίνητο και με βάση τις οδηγίες που δώσαμε έγινε η καταδρομή... Ρίχναμε στο

φορτηγό του Αποστολή, στο Βαν του Χρύσανθου της Μαρίας του Τσουνά και σε μια «καρότσα» που την τραβούσε τρακτέρ – νομίζω του Τάσου – ό,τι μπορούσαμε να περισώσουμε μέσα σε λίγα λεπτά... Εγώ θυμάμαι μάζεψα το αρχείο, γιατί γνώριζα πού βρισκόταν. Κουβαλήσαμε βιβλία, γραφική ύλη, καρέκλες, τραπέζια και ο,τιδήποτε βρήκαμε μπροστά μας.

Στη βεράντα του δεύτερου ορόφου, είχαμε ένα σκοπό να παρακολουθεί αν έρχονταν οι Τούρκοι. Ίσως καταφέρναμε να διαφύγουμε. Όλοι νέοι τότε και ανόητα τολμηροί... Ο Κυριάκος Κούσκουνος, ο Ποστολής (Ρίτος), ο Κικκής, ο Γιαννής, ο Αδάμος του Ττάλλη, ο Χρύσανθος, ίσως και κάποιοι άλλοι των οποίων τα ονόματα δεν θυμάμαι και ας με συγχωρέσουν γι' αυτό.

Τώρα είχαμε το ελάχιστο υλικό και τη μεγάλη θέληση να ξεκινήσουμε το σχολείο και το κάναμε. Χρησιμοποιήσαμε τις βοηθητικές αίθουσες του Συσκευαστηρίου – κουζίνα, τραπεζαρία, γραφεία. Κάναμε ένα πρόχειρο διαχωρισμό της μεγάλης αίθουσας με σέλοτεξ, ανασκουμπωθήκαμε και πιάσαμε δουλειά...

Θυμάμαι τις πρώτες μέρες, με εβδομήντα και πλέον παιδιά στην έκτη τάξη, στριμωγμένα, τα μισά όρθια στο πίσω μέρος της αίθουσας και'γω να προσπαθώ να διδάξω... δίνοντας ουσιαστικά διαλέξεις... Το ίδιο, φυσικά, ίσως και χειρότερα, συνέβαινε και στους άλλους δύο, στον αδελφό μου και στη σύζυγό του.

Έπρεπε τουλάχιστον να είμαστε έξι δάσκαλοι, για να ασχολείται ο καθένας μας με μια μόνο τάξη. Έπρεπε να απευθυνθούμε στο υπουργείο, που ως αυτή τη στιγμή δεν γνώριζε τίποτε για τις πρωτοβουλίες, τις ενέργειες και τις δραστηριότητές μας... Αξίζει να σημειωθεί ότι παράλληλα εκτελούσαμε και τα καθήκοντα υπευθύνων παραλαβής και διανομής τροφίμων και άλλων ειδών, που έρχονταν ως βοήθεια στους πρόσφυγες, αφού δεν είχε ακόμα διοριστεί υπεύθυνος κρατικός λειτουργός.

Πήγα στο Επαρχιακό Γραφείο της Παιδείας στη Λάρνακα και βρήκα τον επαρχιακό και τους άλλους επιθεωρητές, να επιλαμβάνονται με πολλή σοβαρότητα διαφόρων προβλημάτων όπως ενστάσεων στις τοποθετήσεις, μετακινήσεις προσωπικού κ.ά. Όταν τους είπα να βάλουν δασκάλους για τις Βρυσούλες, η απάντηση ήταν:

-Μα ποιος πάει εκεί; Επίσημα δεν υπάρχει σχολείο...

-Υπάρχει τους λέγω, υπάρχει και λειτουργεί σχολείο με τόσους μαθητές και με μόνο τρεις δασκάλους και μπορείτε να στείλετε και αυτούς τους δύο κυρίους που είναι εκεί στο διάδρομο και περιμένουν. Εξ άλλου, αυτοί δεν φοβούνται... Ο ένας πριν λίγες μέρες στο πραξικόπημα έκανε τον ασυρματιστή και οι άλλος κυκλοφορούσε ένοπλος ως βαθμοφόρος...

Εκεί στο Επαρχιακό Γραφείο δεν μπορούσαν να πάρουν οποιαδήποτε απόφαση και μας παρέπεμψαν στην Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας στη Λευκωσία.

Το επόμενο κιόλας πρωινό, πήραμε μια επίλεκτη ομάδα γονιών από διάφορους πολιτικούς χώρους – Όμηρος Κάτσιου, Ευγενής από Ταύρου, Κ. Κούσκουνος και

Τοφής – όλοι σωματώδεις και αποφασισμένοι για οποιαδήποτε δυναμική παρέμβαση σε περίπτωση μη ικανοποίησής μας από την Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας. Καλημέρισα τη γραμματέα και της είπα ποιοι είμαστε, από πού ήλθαμε και ότι θέλουμε να μιλήσουμε με τον Πρόεδρο της Επιτροπής.

-Είναι αδύνατον – Η επιτροπή συνεδριάζει.

-Να διακόψουν, της λέω, είναι απλό.

Ο Πρόεδρος άκουσε την έντονη συνομιλία μας και πρόβαλε στο διάδρομο.

Ήταν ο μ. Σωτήρης Μιχαηλίδης, που με γνώριζε και ως φοιτητή του στα Παιδαγωγικά.

-Παπαδόπουλέ μου, δώσε μας μόνο δύο λεπτά και θα είμαστε μαζί σας.

Διάκοψαν τη συνεδρία και μας δέχτηκαν με ένα σωρό ερωτήσεις για τη ζωή, την κατάσταση που επικρατεί στην περιοχή, τους κινδύνους και τι ακριβώς εισηγούμαστε.

Τους είπα ότι ως πρώτο και άμεσο βήμα πρέπει να είναι η τοποθέτηση και άλλων δασκάλων όπως π.χ. του συγχωριανού μας Ανδρέα Γιασουμή που είναι στην «Υπηρεσία Μερίμνης» στην Ξυλοτύμπου, του Λάκη Τσιγκού, του Μιχάλη Μιχαήλ από το Πραστεϊό που έμενε στο Συσκευαστήριο και άλλων.

Πήραμε την απάντηση που θέλαμε.

-Σαν πηγαίνεις, πάρε τους μαζί σου για την ώρα και βλέπουμε...

Έτσι και έγινε... Ύστερα ήλθαν διευθυντές, επιθεωρητές και δάσκαλοι πολλοί... Ο δρόμος ήταν πια ανοικτός. Η μετεξέλιξη ήταν ραγδαία, αλλά τίποτε δεν έγινε τυχαία... Είναι το αποτέλεσμα θέλησης, επιμονής, θυσιών, κινδύνων και τεράστιας προσπάθειας αυτών που βρέθηκαν στην πρωτοπορία, για να στεριώσει Σχολείο και Συνοικισμός και Κοινότητα...

Ο Δημήτρης παρέμεινε κάτοικος στο Συνοικισμό και ως δάσκαλος πρωτοστάτησε στην παραπέρα πορεία του Σχολείου και τη βελτίωση της ζωής των προσφύγων γενικότερα.

Μέσα σ' εκείνο το τεράστιο Συσκευαστήριο της Συνεργατικής στις Βρυσούλες το σχολείο στεγάστηκε για 3 χρόνια (1974-1977) με δυο φοιτήσεις, πρωινή και απογευματινή, γιατί οι πρόχειρες αίθουσες που δημιουργήθηκαν στο εργοστάσιο ήταν μόνο 5 και οι μαθητές ήταν πάρα πολλοί.

Τον Ιούνιο του 1977 οι μαθητές και το προσωπικό μεταφέρθηκαν στο νέο σχολικό κτίριο στον Άγιο Γεώργιο.

Τα εγκαίνια του νέου σχολικού κτιρίου έγιναν από τον τότε Υπουργό Παιδείας κ. Χρυσόστομο Σοφιανό και διευθυντής του σχολείου ήταν ο μ. Σάββας Κάλλης.

Στο σχολείο γίνονταν και γίνονται πάντοτε διάφορες εκδηλώσεις, αθλητικές, μουσικές καλλιτεχνικές κ.ά., που είχαν πάντοτε στόχο το «Δεν ξεχνώ και αγωνίζομαι».

Στο σχολείο υπηρέτησαν αρκετοί Διευθυντές και Δάσκαλοι. Μεταξύ των Διευθυ-

ντών ήταν ο Γεώργιος Συλλούρης, Ανδρέας Βορκάς, Κυριάκος Πατσιάς, Σάββας Κάλλης, Πέτρος Σώζος, Δημήτρης Παπαδόπουλος, Πέτρος Νικολάου, Γιώργος Ευθυμίου, Λώρης Κληρίδης, Κώστας Μακρίδης, Παρασκευάς Ζιγκής, Λουκάς Πατίτης, και τελευταία η Ειρήνη Χατζηλουκά, η οποία υπηρετεί μέχρι σήμερα.

Δάσκαλοι που πρόσφεραν πολλά τα πρώτα χρόνια της τραγωδίας ήταν: Δημήτρης Παπαδόπουλος, Αδάμος Παπαδόπουλος, Αγγελική Παπαδοπούλου, Ανδρέας Γιασουμής, Μιχαήλ Μιχαήλ, Μάριος Παντελή, Ρηγίνος Χ" Βασίλης, Παύλος Τσιγκός, Γρηγόρης Γιωργαλλής, Ματθαίος Δημητρίου, Στέλιος Στυλιανού, Γιασουμής Καράβης, Κώστας Χ" Σίμου, Ιάκωβος Χαϊλής, Χριστόδουλος Τσουλάκος και άλλοι, που η παράλειψη ονομαστικής αναφοράς τους δεν είναι καθόλου σκόπιμη.

Φιλοξενία Προσφυγόπουλων στην Ελλάδα

Στα πρώτα χρόνια της τραγωδίας της Κύπρου επισκέφθηκαν τους Προσφυγικούς καταυλισμούς χιλιάδες ντόπιοι αλλά και ξένοι επισκέπτες, οργανωμένα σύνολα, φιланθρωπικοί οργανισμοί, σωματεία, εκπρόσωποι κυβερνήσεων κ.ά.

Ναός Παναγίας Σουμελά στην αυλή του Σχολείου

Η Μέρινα Ποντίων Κυριών Θεσσαλονίκης με επί κεφαλής την Πρόεδρο κ. Άννα Θεοφυλάκτου και τη Γραμματέα κ. Μαίρη Στεργιάδου, συνοδευόμενες από την κ. Μαρία Μήτλεπτον και άλλες κυρίες του Συνδέσμου Φιλίας Ελλάς-Κύπρος επισκέφθηκαν τον καταυλισμό Βρυουσούλων το 1976.

Για να δείξουν και έμπρακτα την αγάπη και την αλληλεγγύη τους προς τους Πρόσφυγες, αποφάσισαν να φιλοξενήσουν στην Παναγία Σουμελά εξήντα προσφυγόπουλα μαθητές και μαθήτριες της Ε΄ και ΣΤ΄ τάξης του Δημοτικού Σχολείου Βρυουσούλων.

Έτσι τον Ιούλη του 1976 ξεκίνησαν τα παιδιά για το παρθενικό τους ταξίδι με αεροπλάνο.

Επί κεφαλής της ομάδας ήταν ο εκπαιδευτικός Δημήτρης Παπαδόπουλος και βοηθεί του το ζεύγος Θράσος και Στέλλα Ναδιώτου.

Τα παιδιά είχαν ως κέντρο διαμονής την Παναγία Σουμελά στο Βέρμιο, όπου έτχαν μητρικής φροντίδας από τις δεκάδες κυρίες μέλη του Συνδέσμου. Παρέμεναν εκεί 22 μέρες.

Είχαν την ευκαιρία να επισκεφθούν πολλά μέρη της βόρειας Ελλάδας και να εκφράσουν τα ίδια τα παιδιά τον πόνο της προσφυγιάς και την επιθυμία τους για επιστροφή στις πατρογονικές τους εστίες. Όπου πήγαιναν, ο ελλαδικός κόσμος τα αγκάλιαζε με αγάπη, στοργή και συγκίνηση. Μαζί με τις όμορφες αναμνήσεις έφεραν μαζί τους και αμέτρητα δώρα.

Από τότε που ήταν ακόμα παιδιά, με τη βοήθεια των δασκάλων που τους συνόδευ-

Ιούλης 1976. Επίσκεψη στο Μικρό Παλάτι Θεσσαλονίκης.
Στη φωτογραφία ο Υπουργός Βορείου Ελλάδος κ. Μάρτης (δίπλα του ο κ. Δημήτρης Παπαδόπουλος και μέλη της Κίνησης Ποντίων Κυριών Θεσσαλονίκης).

σαν, ίδρυσαν το «Σύνδεσμο Φιλίας Μαθητών, Παναγία Σουμελά», ο οποίος υπάρχει και λειτουργεί μέχρι σήμερα.

Όταν ενηλικιώθηκαν αποφάσισαν το Νιόβρη του 1999 να κτίσουν ένα εκκλησάκι στην αυλή του σχολείου και να το αφιερώσουν στην Παναγία Σουμελά. Έτσι με εθελοντική δουλειά και εισφορές τόσο από τα μέλη όσο και από τον κόσμο του συνοικισμού σε διάστημα ενός χρόνου – Νιόβρης 2000 – η εκκλησία ήταν έτοιμη.

Τα εγκαίνιά της έγιναν στις 5/11/2000 από το Χωρεπίσκοπο Σαλαμίνας κ. Βαρνάβα.

Στα εγκαίνια παρευρέθηκε και αντιπροσωπεία από το Σύνδεσμο Φιλίας Ελλάς-Κύπρος από τη Θεσσαλονίκη με επί κεφαλής την Πρόεδρο κ. Άννα Θεοφυλάκτου.

Ακολουθεί κατάλογος των παιδιών που πήραν μέρος στην εκδρομή το 1976

A/A	ΕΠΙΘΕΤΟ	ΟΝΟΜΑ
1	ΚΑΟΥΝΑΣ	ΜΙΧΑΛΗΣ
2	ΦΛΟΥΡΕΝΤΖΟΥ	ΠΑΜΠΟΣ
3	ΑΝΔΡΕΟΥ	ΓΙΑΝΝΟΣ
4	ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ	ΤΑΣΟΣ
5	ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ	ΑΝΔΡΕΑΣ
6	ΓΕΩΡΓΙΟΥ	ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ΠΟΥΠΚΟΥΡΗΣ)
7	ΣΑΝΤΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ	ΑΝΤΩΝΙΑ
8	ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ	ΝΙΚΟΣ
9	ΓΕΩΡΓΙΟΥ	ΧΡΙΣΤΟΣ
10	ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ	ΓΙΑΝΝΟΣ
11	ΚΩΜΟΔΙΚΗΣ	ΑΝΔΡΕΑΣ
12	ΜΑΝΤΟΛΕ	ΦΛΩΡΑ
13	ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΥ	ΦΛΩΡΗΣ
14	ΚΥΡΙΑΚΟΥ	ΣΩΤΗΡΗΣ
15	ΧΡΙΣΤΟΦΗ	ΧΡΙΣΤΟΣ
16	ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ	ΑΝΤΩΝΗΣ
17	ΠΑΥΛΟΥ ΓΙΑΣΟΥΜΗ	ΕΛΕΝΗ
18	ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ	ΟΥΡΑΝΙΑ (ΜΟΥΝΤΟΥΚΟΥ)
19	Χ" ΑΝΤΩΝΙΟΥ	ΜΑΡΙΑ
20	ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ	ΜΑΡΙΑ
21	ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΤΟΖΗ	ΦΡΟΣΩ
22	ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ	ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ
23	ΓΕΩΡΓΙΟΥ	ΚΥΡΙΑΚΗ
24	ΣΥΜΕΟΥ	ΜΑΡΙΑ
25	ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ	ΜΑΡΙΝΑ
26	ΧΑΡΤΟΥΠΑΛΟΥ ΠΑΠΕΤΤΑ	ΜΗΛΙΤΣΑ
27	ΓΙΑΝΙΚΟΥ	ΣΤΕΛΛΑ
28	ΦΛΟΥΡΕΝΤΖΟΥ	ΓΙΑΝΝΗΣ

29	ΕΥΑΓΟΡΟΥ	ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ
30	ΙΑΣΟΝΟΣ	ΚΥΡΙΑΚΗ
31	ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	ΒΑΣΟΣ
32	ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ	ΣΩΤΗΡΗΣ
33	ΑΝΔΡΕΟΥ	ΦΑΝΟΣ
34	ΠΑΝΑΓΗ	ΠΑΝΙΚΟΣ
35	ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ	ΓΕΩΡΓΙΟΣ
36	ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	ΑΝΔΡΕΑΣ
37	ΕΥΑΓΟΡΟΥ	ΕΥΑΓΟΡΑΣ
38	ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ	ΑΝΤΩΝΗΣ
39	ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ	ΛΕΥΤΕΡΗΣ
40	ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΖΟΥΜ	ΓΕΩΡΓΙΟΣ
41	Χ" ΚΟΥΜΗ	ΓΙΑΝΝΟΣ
42	ΑΥΞΕΝΤΗ	ΠΕΤΡΟΣ
43	ΦΛΟΥΡΕΝΤΖΟΥ	ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ
44	ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ	ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ
45	ΠΕΤΡΟΥ	ΜΑΡΙΝΟΣ
46	ΑΝΤΩΝΙΟΥ	ΕΛΕΝΗ
47	ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ
48	ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ	ΣΚΕΥΗ
49	ΘΕΟΔΩΡΟΥ	ΜΑΡΙΑ
50	ΘΕΟΔΩΡΟΥ	ΘΕΟΔΩΡΑ
51	ΜΙΧΑΗΛ	ΦΩΣΤΗΡΑ
52	ΚΥΡΙΑΚΟΥ	ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΑ
53	ΧΡΥΣΟΥ	ΦΡΟΣΩ
54	ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΔΡΕΑ	ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ
55	ΚΥΡΙΛΛΟΥ	ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ
56	ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ	ΑΝΔΡΟΥΛΑ

Η σημερινή επιτροπή του Συνδέσμου

A/A	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΘΕΣΗ
1	Μιχάλης Καούντας	Πρόεδρος
2	Αυξεντίου Τασούλα	Αντιπρόεδρος
3	Ζουβάνη Ανδρέας	Γ. Γραμματέας Α
4	Ανδρέου Γιάννος	Γ. Γραμματέας Β
5	Φλουρέντζου Χαράλαμπος	Ταμίας Α
6	Ζαχαριάδης Ανδρέας	Ταμίας Β
7	Κυριάκου Σωτήρης	Εισπράκτορας
8	Μάντολες Φλώρα	Υπ. Καλλιτεχνικού
9	Κυριάκου Γεώργιος	Μέλος
10	Κυριάκου Γεώργιος	Μέλος
11	Συμεού Μαρία	Μέλος
12	Ευαγόρου Γιαννάκης	Μέλος
13	Γεωργίου Χρίστος	Μέλος

Ακολουθούν τρεις επιστολές – μαρτυρίες για τις συνθήκες εκείνης της εποχής, από το αρχείο του κ. Δημήτρη Παπαδόπουλου.

Κατάθεση Α.Θ.Γ. Ελλάς
Α.Θ.Γ. Ελλάς 4/2/75
N= 0161
£ 200 δολ.
Παράδοση 3/2/75
£ 20 3/2/75

47

Όµαδα Πνευματικών Ανθρώπων
"Φίλοι του Προσφυγόπουλου"
Υπηρεσίας Εκπαιδευτικής Ραδιοφωνίας
Υπουργείου Παιδείας
Λευκωσία.
Τη 28η Ιανουαρίου, 1975.

Κον Δημήτριον Παπαδόπουλον,
Διδάσκαλον,
Υπεύθυνον Καταυλισμού
Είς Βρυσοθλας
Αμμόχωστον.

Αγαπητέ Κύριε Παπαδόπουλε,

Εν συνεχεία της έπαφης τήν όποίαν είχε κλιμάκιον της
Όμάδος Πνευματικών Ανθρώπων "Φίλοι του Προσφυγόπουλου"
(Α. Σοφοκλέους καί Σ. Συναλλίδης), μεθ' ύμιν κατά τήν 21ην
Ιανουαρίου έ.ξ., έν σχέσει μέ τάς ανάγκας του καταυλισμού
"Βρυσοθλας" είς ότι άφορα προσφοράν ύπηρεσιών πρός τους νέους
καί τά παιδιά σχολικής καί προσχολικής ηλικίας, ώς καί
έίσηγήσεων του Έπαρχιακού Γραφείου Παιδείας Λάρνακος
έπί του ίδιου θέματος, εύρισκομαι είς τήν εύχάριστον θέσιν
νά έπισυνάψω τραπεζικήν έπιταγήν επί Συνεργατικού Ταμειυτη-
ρίου Διδασκάλων άρ. 90778 έκ πεντήκοντα λιρών (£ 50.=)
διά σκοπούς άντιμετωπίσεως της δαπάνης(δοκοί, καλάθι,
δίκτυ, μπάλες κλπ.) διά τήν δημιουργίαν γηπέδου Καλαθοσφαίρας
καί Πετοσφαίρας.

Διά τήν Όμάδα Πνευματικών Ανθρώπων
"Φίλοι του Προσφυγόπουλου"

(Στέλιος Γ. Συναλλίδης)

Κοινοποίησης: Γενικόν Διευθυντήν Υπηρεσιών Μερύμνης, Α/σίαν
Γενικόν Διευθυντήν Υπουργείου Παιδείας
Έπαρχιακόν Γραφείον Παιδείας, Λάρνακος
Έπαρχιακόν Γραφείον Εύημερίας, Λάρνακος

NORSK RIKSKRINGKASTING

BJØRNSTJERNE BJØRNSONS Plass 1,
OSLO 3 TELEFON 46 98 60
TELEX 16820 NRUTL

RADIO:
TLGR.ADR. STUDIO
TELEX 11023 NRRAN
TELEVISION:
TLGR.ADR. TELENOR
TELEX 11784 NRTVP (EUROV.)
TELEX 18530 NRTVN

Teacher Demetrios Papadopoulos,
Vrisoulles Refugee Camp,
Larnaca District

C Y P R U S

Deres ref.

Deres brev av

Vår ref. (bes oppgitt ved svar)

OSLO 5.3.76.

Dear Mr. Papadopoulos,

We are now back in Oslo, Norway, and would like to thank you, Mr. Andreas and all the other fine peoples in the camp for all the assistance you gave us during our stay in your camp. Also, thanks to the children in the 5th class, especially little Goulla and her family for helping us in trying to explain the refugee situation on the south side of the line.

The programme was sent twice yesterday, once today and tomorrow morning it is on again in school-television. Uptil now, we have had only positive reactions, and for us personally; it was very interesting, but also sad, to know all the problems of the conflict. We hope for better days for you soon.

Pity we did not have more time to talk and get acquainted. I understand that you wanted some informations from us, our thoughts about the camp etc. Is there anything in particular, please write back as soon as possible and when our mind is still fresh with memories.

I can only talk for myself and will try to sum up:

The camp seemed well organized, especially what you did for the children in the school situation but also in their spare time. The children looked happy from the outside and they behaved very polite and it was easy to get contact in spite of the language barrier. I found them wonderful to work with.

If they do not stay in the camp too long, I think they will manage well. To me, of course, it seemed terrible to live inside that big building, with the cold and the sound from all the families. I feel very sorry for the old people. You know, it is not completely without problems being a TV-journalist, getting to know the problems of your country and then go home again to a good life and a warm bed. All I can do to help, is to tell other people about the Cyprus-situation as I saw it, hoping that information is of some value.

[illegible]

Державин
Тбилиси 117
мг 231588

14

M. Dixon

Atu. wol yowonja

Кинор Трим 23 Март 1976

Admiring the American
Flag